

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Έλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Οἱ μεταβάλλοντες κατοικίαν Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιῶσι τὸ Γραφεῖον ἐγκαιρῶς πρὸς τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

Φαίνεται ὅτι ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ δύο ὑπάρχουσι δικεκριμέναι γραφαὶ προσβολῆς κατὰ τῆς Γραφῆς. Ἀφ' ἐνός μὲν ἔχομεν τὴν προσβολὴν τῶν ὀλισθῶν, ἀρνούμενων τὴν δύναμιν τῶν θαυμάτων, καὶ καταβούτων τὰ ἱσχυρὰ γεγονότα καὶ τὰς ἀληθείας τῆς Γραφῆς. Ἀφ' ἑτέρου ἀκούομεν πάλιν περὶ τινος τοῦ ὁποῖον πολλοὶ καὶ ἀπὸ τῶν ἀπαιτητῶν ἰσως δυσκόλως ἐννοοῦσι, τῆς ἐπιπέδου κριτικῆς. Ἀμφότερα τὰ μέρη ταῦτα καίτοι τὰ ὅπλα αὐτῶν εἰσι λίαν διάφορα, καίτοι ὁ διοργανισμὸς αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῆ διάφορος οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ τὸ προσβολικὸν καὶ τὸ ἱππικὸν τοῦ αὐτοῦ αὐτακτικοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐμπνευσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς προσβολῆς τῶν. Καὶ διατί; Διότι οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν, ὑπὲρ ποτὲ ἄλλοτε ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀνεκκρίτου λογισμοῦ, θρησκείαν ἢτις γὰ ὑπὸ τῆ αἰσῆς, καὶ οὐχὶ θρησκείαν ἢν αὐτοὶ νὰ ὑπηρετήσῃ θέλουσιν ὡς οἱ Ῥωμαῖοι ἐπικουρεῖους Θεοῦ καὶ εἰδῶλα, θέλουσιν ἐλαστικὴν θρησκείαν οὐχὶ ἀσθηρὴν κώδικα ἀπολύτου δικαιοσύνης πρὸς ὃν νὰ συμμορφῶνται καὶ συντατίζωνται. Ἡ Γραφή εἶναι ἀκαμπτος καὶ ἐὰν δεχθῶσιν ὅτι ἡ Γραφή εἶναι θεόπνευστος εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ. Τοιοῦτοτρόπως προσέρχεται ἡ ἀνωτέρα κριτικὴ ἢν ἡμεῖς εὐχαρίστως ὑποδεχομεθα.

ὑπάρχουσι χωρὰ ἢς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν αἷς τὰ διαλυτικὰ ὄξέα τῶν κριτικῶν ὀλίγον δύναται νὰ ἐπιτενεργήσωσι πρὸς κλονισμὸν τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ, καίτοι καὶ ἐκεῖ ἠδύνατό τις νὰ φοβηθῆ ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ μέρους ἐνδοξασμὸν τινα. Ὁ ἱστορικὸς χαρακτήρ τῆς Γραφῆς διατελεῖ νῦν εἰς λίαν διάφορον θέσιν ἐκείνης εἰς ἢν διετέλει κατὰ τοὺς προγενεστέρους χρόνους. Οἱ

ἄνθρωποι εὐκόλως τοῦτο λησμονοῦσι καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ τῆς Γραφῆς προσβολεῖς, ὠρισμένως ἀγνοοῦσιν, ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Βολταίρου μέχρι τοῦ Κολένσου καὶ ἐρεζῆς ἐφρόνουν ὅτι τὰ βιβλία ἦσαν δολῖα ἐφευρέσεις τῶν μετέπειτα χρόνων καὶ ἡ γνώμη αὕτη ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν σκεπτικῶν τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας ἐπὶ ἓνα αἰῶνα, ἕως οὗ ὁ Λαίαρδ ἤρξατο νὰ σκάπηται καὶ ὁ Βόττος νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ὁ Ῥώλενσων νὰ ἐρμηνεύῃ, νῦν δὲ πάντα ταῦτα μετεβλήθησαν.

Σήμερον καθ' ὃν χρόνον ἡ κριτικὴ αὕτη τῆς ἐνδοξασμῶν συνειδήσεως ἤρξατο νὰ κυριεύῃ τὴν Γερμανίαν ἐπέδραμε δὲ καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ὅταν αἱ σκέψεις αὐτῆς μετέτρεπον τὰ διανοήματα τῶν νέων μαθητῶν τῶν ἀρχαίων Πάνεπιστημίων, τότε ὀλίγοι ἡσυχοὶ ἠγάματοι ἐρευνηταὶ ἤρξαντο νὰ σκάπηται καὶ ἐσκαψαν, καὶ ἀνέσπυρον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῶν πολλοὺς ἀρχαίους τεθαμμένους λίθους. Γλῶσσαι αἰτινῆς ὑπῆρξαν βωβαὶ ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας, ἔτη ἐλαλήθησαν πάλιν καὶ ὁ μονάρχης Σαργῶν ὅστις μόνον ἅπαξ ἀναφέρεται ἐν τῷ Ἡσαΐα, οὐδέποτε δὲ ἀναφέρεται ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐθνικῇ ἱστορίᾳ πάλιν ἔλαβε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ γενεαλογίᾳ τῶν βασιλέων καὶ ὁ Βαλτάσαρ ἀποδείκνυται ὅτι εἶχε πραγματικὴν ὑπαρξίν χωριστὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Πάντα ταῦτα ἐξήγειραν μεγάλην τὴν προσοχὴν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν πεπαιδευμένων καὶ ἐφείλικυσαν τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς ὡς ἱστορικοῦ βιβλίου, οὕτω δὲ πολλῶ πλείονα κατορθώθησαν. Οἱ ἄνθρωποι οὐ μόνον ἐγκατέλιπον τὸ σύστημα τῆς διαμφισθητικῆς τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας τοῦ βιβλίου τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων βιβλίων ἀπὸ τῆς Ἐξόδου καὶ κατωτέρω, ἀλλ' ἐνταῦθα, ὡς πάντες γινώσκομεν, κατὰ τὰ τελευταία ὀλίγα ἔτη ἰσως δὲ καὶ μῆνας, ὑπάρχει ρεῦμα φιλολογίας λαλοῦν ἐκ τῶν τάφων τοῦ Εὐφράτου, φέρων ἡμᾶς ὀπίσω σχεδὸν μέχρι τοῦ βίου τοῦ Νῶε. Τί δὲ δύναται νὰ ἀπομείνῃ νῦν ἐκ τῆς ἀνωτέρας κριτι-

Parle και τῷ Δάσει τῆς Βουλόνης. Πολλοὶ τῶν κυριῶν νῦν φέρουσι καλύπτρας, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἀπλᾶ διαφανεῖς σκιάι τῶν ἀρχαίων γασμακίων καὶ γαλλικᾶς χειρίδας, αἵτινες πρό τινων ἐτῶν ἦσαν τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀπίστου. Ἔτι καὶ μεταξύ τῶν γυναικῶν τῆς μέσης τάξεως, τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ τῆς δύσεως ἀρχίζει νὰ ὑπορώσκη. Παραδόξως

πρὶν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἤρχισαν οὕτω παραδεχόμενοι μόνον τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην δὲν ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέτην εἰς τὸν γενικὸν κανόνα, διότι ἐν πάσαις ταῖς χώραις ἐνθα τὸ κλίμα ἀπαιτεῖ σύνθεσιν τινα ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ ἢ γαλλικῆ μοδιστικῇ τέχνῃ πάντοτε διεκρίθη μεταξύ τῶν σκαπανέων τοῦ πολιτισμοῦ.



Ἀπρόοπτος ψυχολογία.

πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῶν ποδῶν των. Ὅλα τὰ ἀνώτερα μέρη τῆς στολῆς ἔμειναν ἀμετάβλητα, ἀλλ' αἱ ἀρχαῖαι μικραὶ κίτρινοι παρτοφίαι, αἵτινες μεγάλως συνετέλουν εἰς τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ὑποκλόπιον βᾶδισμα τὸ ὁποῖον διακρίνει τὰς θάμανιδας, ὑπεχώρησαν εἰς κομψὰ γαλλικὰ ὑποδήματα. Εἶναι ἴσως λυ-

ἦχος σαλπίγγων ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τῆς πομπῆς καὶ ἐν ἀκαρπείᾳ πάντων τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἀπ' οὗ προσεδόκατο. Πρῶτον ἤρχοντο ὀλίγοι ἐφιπποὶ, θλαμηπόλοι ἐκ τῶν ἀνακτόρων σιλλόντες εἰς χρυσοῦς κροσσούς· εἶτα δὲ περὶ τοὺς εἰκοσι οὐλεμάδες, ἐπίσης ἐφιπποὶ, φέροντες τὰ εὐρύ-

γραφικὸν ἐνδυμα τοῦ τάγματός αὐτῶν. Ἀμέσως ὀπίσθεν αὐτῶν ἴππευε ἀξιωματικὸς τῶν ἀνακτόρων κρατῶν πρὸ αὐτοῦ μετὶ προσκεφάλαιον κεκαλυμμένον διὰ περσίου μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Μεταξὺ τῶν θεατῶν γενικῆ γνώμη ἦν ὅτι ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ τούτῳ περιεείχοντο τὰ κουρεύματα τοῦ γενεῖου τοῦ σουλτάνου, τὰ ὁποῖα, ὡς κοινῶς λέγεται, ἐτήσιως, διασχοπῶν ὅτις ἀγιοῦται, στέλλονται εἰς τὸν Σχερῖφιν τῆς Μέκκας. Κύριός τις ἰσάμενος πλῆθιον μου θυμῶ

φανταστικὸν χορὸν γύρω ἐνός γελωτοποιῆ, ἰσάμενου ἐπὶ τῶν ὤμων δύο συντρόφων καὶ στηριζομένου ἐπὶ δύο μακρῶν στύλων, καὶ ποιούντος μορφασμούς καὶ κωμικὰ παρατηρήσεις πρὸς διασκέδασιν τοῦ πλήθους. Κατὰ πρώτην ὄψιν φίνεται παράδοξον ὅτι γελωτοποιοὶ ἀναμειγνύνται εἰς θερησκευτικὴν τελετὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτέρων ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν τοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἡ περιεργὸς αὕτη ἀνάμιξις εὐθυμίας καὶ εὐλαθείας δὲν ἐφαίνετο. Δυσαρεστοῦσα τοὺς



Ἀνάπτυξις τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας ἐν Ἰαπωνίᾳ.

ὅστις ἐφαίνετο κάλλιον πληροφορημένος ἐμειδίασεν εἰς τὴν διάδοσιν ταύτην, καὶ ἐξήγησεν ὅτι τὸ ὡς προσκεφάλαιον δέμα περιείχε τὸ αὐτοκρατορικὸν Μουγιουραυδί, ὅπερ εἶναι εἰς τὴν διὰ κερβαίων ὁδοιπορίαν ὡς τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα εἰς τὴν θαλασσοπλοίαν. Εἶτα εἶποντο αἱ δύο πλουσίως ἐξοπλισμένοι κάμηλοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Σούρρεχ-βμίνι, ἀμέσως δὲ ὀπίσθεν αὐτῶν ἄλλοις Ἀράβων ἐκτελούντων

μουσουλμάνους θεατᾶς. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ οἱ θεαταὶ ἐρριψαν ἀπλῶς διαβατικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ γελωτοποιῆ καὶ τῶν χερσούτων συντρόφων του καὶ ἐξήτασαν μετὰ πολλῶ πλειανῶς προσοχῆς δεύτερον ζεῦγος καμήλων καὶ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἡμιόνων οἵτινες ἐκλείσαν τὴν πομπήν. Ὅτε ὁ τελευταῖος τῶν ἡμιόνων τούτων ἐξῆλθε τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων ὁ πρῶτος τῆς πομπῆς ἐφθασεν εἰς τὸ Τοτγκιέ, ἐνθα αἰματόπλοιοι τῆς κυ-

θερνήσεως σηματοδοτήσαν ανέμους να φέρη τους θησαυρούς δια του Βορρῶνος, ὅπως παραλάβον τὴν πομπὴν ἀπέπλευσε χαίρειν ἔχων διὰ κανονοβολισμῶν καὶ οὕτως ἡ τελετὴ ἐλήξεν. Τὰ δῶρα θέλουσι μείνει ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ μεγάλῳ τζαμίῳ ἐν Χρυσουπόλει, εἶτα δὲ θέλουσι μετακομισθῆ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Βηρυττὸν, ὅπου ἐν τῷ κερδάνιον θέλει προσβῆ διὰ τῆς Δαμασκου διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ τῶν προσκυνητῶν εἰς Μέκκην. Ἄλλοτε μετέβαινεν εἰς Δαμασκὸν διὰ ξηρᾶς, ἀλλὰ νῦν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν σοφῶν διδασκάλων τοῦ νόμου, ὅτι ἡ ὄχληρὰ διὰ ξηρᾶς ὁδοιπορία διὰ τῆς Μικρασίας δύναται νὰ καταλειθῆ χωρὶς ζημίας τοῦ ἱεροῦ χαρακτῆρος τῆς τελετῆς. Οἱ μόνον πιστοὶ οἵτινες εἰσὶ πως διατεθειμένοι νὰ κατὰδικασίωσιν τὴν ἀπομάκρυνσιν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἔθιμου εἰσὶν οἱ Δερὲ Βέηδες, ἢ μικροὶ ἀρχηγοὶ, οἵτινες ἐπὶ τῶν ὁρέων τοῦ Ταύρου καὶ ἀλλαγῆ ἐσυνήθισον νὰ φορολογῶσι τοὺς προσκυνητάς. Πολλὰκι αὐστηρότατα μέτρα εἶχον ληφθῆ πρὸς ἀπόληψιν τοῦ ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστῶσης ἐκατονταετηρίδος π. χ. ἀρχηγὸς τις δεσπόζων εἰς τὰ περίξ τῆς διόδου τοῦ Βεϊλάν, τακτικῶς ἀνεσκολόπιζε δύο κακούργους παρὰ τὴν ὁδὸν ὅπως ποιήσῃ γνωστὸν εἰς τοὺς προσκυνητάς ὅτι εἶχον νὰ κάμωσι μὲ ἀνθρώπον ὅστις δὲν ἐνεπαίζετο. Ταῦτα πάντα πρὸ πολλοῦ κατέπαυσαν, ἀλλ' ἡ ὁδοιπορία, ἐὰν μὴ ἐπικίνδυνος, εἶναι ἐτι καὶ νῦν κοπιώδης, καὶ ἐπομένως οἱ προσκυνηταὶ ἔχουσι λόγους νὰ εὐχαριστῶσι τοὺς Οὐλεμάδας, διότι τοῖς ἐπέτρεψαν νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Βηρυττὸν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἴσως διὰ μελέτης πλειοτέρως τοῦ ἱεροῦ νόμου, τὸ ἀτμόπλοιο λάβει τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῆ διὰ τῆς σουεϊκῆς διόρυγος εἰς τὴν Ζέδδαν. Τοῦτο δ' ἦτον ἐπιωφελές οὐ μόνον διὰ τοὺς προσκυνητάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον, διότι κατὰ τὸ νῦν σύστημα μεγάλα ποσὰ πρέπει νὰ πληρώνωνται εἰς τὰς φυλάς τῶν Βεδουίνων, οἵτινες φυλάττουσι τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Δικτακίου εἰς Μέκκην. Τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὸ ἐτησίως ἀποστελλόμενον ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς Μέκκην, λέγεται κοινῶς ὅτι ἀνέρχεται εἰς 30,000 λιρῶν.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Χρῶνου.]

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠ

ΠΑΡΑΛΟΕΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπιτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερσάκερ.

Μετὰ φρασὶς Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.]

«Ὁρχιός τις μέλας κύων τῆς Νέας Γῆς, ἀνήκων εἰς τὸν κύριον Φλόουδ, ἀντιπρόσωπον ἐν Ὀλμφιῶν, ἐπνίγη εἰς τὸν ὀπισθὴν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου του ῥέοντα ποταμόν, μετὰ φανεράν ἀξιοσημειώτων μελαγχολίαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ συμβάντος τούτου. Κατ' ἀρμὴν ἐθεάθη περὶ τῶν ὕδατων, καὶ ἐξαχθεὶς ἐκείθεν ἐδέθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἔχων ἤδη ἀποραδίσει δ-

ριστικῶς ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀμὰ λυθεὶς ἐπανελάβετο ἀποπειρὰς τοῦ, καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ἐξαντήληται τὰς δυνάμεις του, κατάρθρωσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς πέρας τὸ σκεδιδίον τοῦ κρατῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀποραδιστικῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ὅτε δὲ πάλιν ἐξήχθη εἰς τὴν ξηρὰν ἦτο πλέον νεκρός.»

Περὶ τῆς παραδόξου ταύτης αὐτοκτονίας τοῦ κύωνος ἄπασι σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου εἶχον ποιήσει λόγον πρὸ ἑτῶν καὶ δυστυχῶς, ἂν καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀμφιβάλλοντες, τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦτο ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως. Ἀλλὰ πῶς τὸ ἀτυχὲς ζῶον παρεσύρθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀπελπισίας, μόνον μετὰ ξὺ πεπολιτισμένων ἀτόμων ἐπαρηγομένης; τὸ τοιοῦτον εἶναι συγκινητικὴ ἱστορία, μόνον εἰς τινὰς γνωστής, ἢ ἐνταῦθα ἐπιχωρῶ νὰ ἐκθέσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.—Η ΚΑΛΥΒΗ.

Μακρὰν, μακρὰν πρὸς δυσμὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ὁ Μισσοριῆς χύνει τὰ βορβορώδη ὕδατά του ἐντὸς τοῦ κραταιοτάτου «πατρὸς τῶν ὑδάτων» Μισσισιππὶ, καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν ἐκ πιτύων καταφύτων λόφων, τῶν περικυκλούντων τὰς γονίμους κοιλάδας, κείται πενιχρά τις καλύβη ὑπὸ ἀκατεργάστων σανίδων ἰδρυμένη καὶ ὑπὸ πεταύρων κεκαλυμμένη.

Σπανιώτατα ὅμως ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς εἰσέδυσεν, ἢ ἀνθρώπινος ποὺς πλὴν τὸν τοῦ οἰκοδεσπότου ἐπάτησεν ἐκεῖ, διότι ἐκεῖτο εἰς τὰ ἐνδοτάτα τοῦ δάσους, καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, ἐνῶ μικρά τις καὶ μόλις ὀρατὴ τρίβος, ἦτο τὸ μόνον συνέχον αὐτὴν πρᾶγμα μετὰ τοῦ ἐξῶ κόσμου.

Εἰς τὸ δάτος ἐκεῖνο ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ ἄγρια θηρία εὔρην καταφύγιον, οὐδὲ ἀπειχον πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διότι μονήρης τις κυνηγὸς εἶχεν ἀποκατασταθῆ ἐκεῖ πρὸς ἀτκήσιν ἐν πλείονι ἀνέσει τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν εἰδεχθῶν μορφῶν τῶν ὁμοίων του.

Ἡ δὲ καλύβη, πρὶν ἀναφέρωμεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, εἶναι ἀξία συντόμου τινὸς περιγραφῆς, καθόσον τὸ ἐνδοτερον αὐτῆς ἦτο κεκοσμημένον κατὰ λίαν ἰδιόρρυθμον τρόπον. Ὁ ὑπὸ τῶν ἀκατεργάστων σανίδων κατεχόμενος ἐντὸς χώρος ἦτο περὶ τοὺς δεκατέσσαρας τετραγωνικὸς πόδας· τούτων ὅμως τῶν σανίδων μικρὸν μέρος διεκρίνετο ἐνδοθεν, διότι βονάσων δέρματα ἄνωθεν ἕως κάτω ἐκάλυπτον τὸ ἐξ αὐτῶν σχηματιζόμενον τοίχωμα, καὶ τὸ ἔδαφος δὲ ἦτο ἐστρωμένον ὑπὸ πλατέων καὶ δασυτρίχων δερμάτων ἄρκτου. Τὸ ἥμισυ τῆς μιᾶς πλευρᾶς κατεῖχετο ὑπὸ εὐρείας καὶ ἐκ στρώματος γύψου ἐπηλειμμένης ἐστίας, ἐν ἣ φαιδρόν πυρ ἐσπινθηροβολεῖ. Ἀπέναντι ταύτης ὑπῆρχεν ὑψηλὴ κλίνη ἐκ δερμάτων ἐπαλλήλων, καὶ πρὸς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων αὐτῆς, ἄλλη τις μικρὰ κλίνη, ἐφ' ἣς ὅσα εἶνα καταβεβρωμένα κατεδείκνυον τὸν σταθμὸν κύωνος. Ὑπεράνω τῆς γαμήλης θύρας ἐκρέματο ῥαβδωτὸν ἐρείδόμενον ἐπὶ δύο ζυλίνων πασσαλῶν, ὀπισθεν δὲ αὐτῆς ἀνηρτάτο ἡ πυριτοβολοθήκη καὶ ἡ

πυριτοθήκη, ἀπὸ τοῦ πλατέως δερμάτινου ἀρκτῆρος τῆς ὀπίσθου μέρους ὑψουμένου ἐγγερίδιον προσήρητο ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, ἐκ δὲ τῶν ὀπισθῶν ὄρεός.

Τὰ μόνα ἀντικείμενα τὰ ἀποτελούντα τὰ ἐπιπλά τῆς καλύβης ἦσαν μία βαναυσῶς ἐξοργασμένη τράπεζα, ἐτι καὶ νῦν φέρουσα τὰ σημεῖα τῆς ἀξίνης, δηλαδὴ σάνες τὶς στερεωμένη λίαν ἐντέχνως ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐφ' ἣς ἐκεινο ζυλίνον τρίβλιον, μικρὸν σιδερέον λεβήτιον, καὶ κασιτερίνη χύτρα, μία ἔδρα κεκαλυμμένη ὑπὸ δερμάτος ἄρκτου, καὶ τεμάχιον κοίλου κορμού, εἰς γωνίαν τινὰ ἰσταμένου καὶ πλήρους ἐκλελεισμένου ἀραβοσίτου. Πλὴν δὲ τούτων κάμαξ τις ἐξήστραπτεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ τινες κενοὶ ἐκ δερμάτος ἄρκτου κατεσκευασμένοι σάκκοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς. Ἀλλὰ τίνες οἱ κάτοικοι τῆς μονήρους ταύτης κατοικίας εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον θελούμεν ποιῆσαι λόγον περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.—Οἱ ΚΑΤΟΙΚΟΙ.

Ἀπέναντι τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῆς ἄρτι περιγραφείσης ἔδρας, τῆς ἐκ δερμάτος ἄρκτου κεκαλυμμένης, ἐκάθητο ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἰσχυρὸς καὶ ἐρυθροπάρεις ἀρχαῖος στρατιώτης ὢν, γαλανοὺς τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων, καὶ πολὴν τρέφων γενειάδα δραστηρίως ἐνησχολεῖτο ἀκονίζων τὸ μακρὸν αὐτοῦ κυνηγετικὸν ἐγχειρίδιον ἐπὶ μικρὰς ἀκόνης. Ἡ περιβολὴ αὐτοῦ ἦτο ὡς ἡ κυνηγοῦ. Δερμάτινα περικνημίδες καὶ μοκασίν (σανδάλια) περιέβαλλον τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐρὺς δὲ κυνηγετικὸς χιτὼν ἐν τῆς προμνημονευθείσης ὕλης δι' ὀξέων κρυσσῶν κεκοσμημένος καθ' ἀπάσας τὰς ῥαφὰς, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ παλαιῶς καστόρινος πῖλος πάσας τὰς μεταβολὰς καὶ τοὺς σχηματισμοὺς ὑποστάς ἐνεκα τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ καιροῦ, ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του. Ὁ τράχηλός του ἦτο γυμνός, ἂν καὶ ὁ ψυχρὸς τοῦ φθινοπώρου ἀνεμὸς ἐσύριζεν ἐξῶ διὰ τῶν ἀφύλλων δένδρων· ἐκ δὲ τοῦ πλατέως δερμάτινου ζωστήρος του ἀνηρτάτο ἐγχειρίδιον, μικρὸν ταμαχῶ, καὶ ἄλλος ἐκ διφθέρης πῖλος, ἐνῶ μαλλίνη κυλινδρακῶς τετυλιγμένη γλαίνα ἐκείτο πρὸ τῶν ποδῶν του. Ὁ ἀνήρ προφανῶς παρεσκευάζετο πρὸς θῆραν, καὶ ἐδοκίμαζεν ἤδη τὴν αἰχμὴν τοῦ πιστοῦ τοῦ ἐγχειριδίου, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἀκούωνται ἦτο ἠκονισμένον καὶ κατάλληλον πρὸς χρῆσιν.

Πρὸ αὐτοῦ ὅμως ἐκάθητο ὁ ἕτερος κάτοικος τῆς καλύβης, οὐχὶ ὅμως ἐπὶ ἔδρας κεκαλυμμένης ἄρκτου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ ἠτενίζεν ἀνυπομόνως διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὠραίων ὀφθαλμῶν του τὸν κυνήγιον. Ἡ τὸ κύων τῆς Νέας Γῆς, ἰσχυρὸς, μέλας καὶ μακρόθριξ, ἔχων πλατὺ στήθος, ὀγκώδεις δὲ καὶ ὀστεώδεις πρόσωπον. Εὐρείαι ὅμως οὐλαὶ πανταχόθεν ἠσχιμίζον τὸ ὠραῖον καὶ στιλπνὸν δέρμα του, καὶ ἐδείκνυε πόσον ἀνδρείως εἶχεν ἀγωνισθῆ, παρὰ τῷ κυρίῳ του εἰς πολλὰς κινδυνώδεις μάχας. Ἐγίνωσκον ὅμως εἰς ὅσον ὑπόληψιν εἶχεν αὐτὸν ὁ κυνηγός, καὶ οὐδέποτε ἀνθρώπος καὶ κύων ὑπῆρχαν στενωτέρου καὶ μᾶλλον ἀδιάσπαστοι φίλοι. Προσέβλεπε προσεκτικῶς

πρὸς τὸν γέροντα κυνήγιον, ὅστις ἀποπερατώσας ἤδη τὸ ἔργον του, ἔθεσε τὴν ἀκόνην ἐπὶ δύο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀραγαγίων, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν θῆκην.

«Πόππου!» εἶπεν αὐτῷ, μετ' ἐμπιστοσύνης θεωρῶν τὸν πιστὸν σύκτροφον τοῦ κυνηγίου. «Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ κυνήγιον;»

Ὁ κύων δὲν ἦτο μὲν ἤδη σκύλαξ, ἀλλὰ διετήρει τὸ ὄνομα τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, καὶ ἐφαίνετο τὰ μάλιστα εὐχαριστούμενος εἰς τὴν εὐνοῦν ταύτην ἐπικλησιν· διότι μόλις ἤκουσε τὴν ἀγαπητὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ἀπέκλινε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον, ἐδείξε τοὺς στιλβόντας ἐλεφαντίνους ὀδόντας, καὶ ἤρξατο σείων τὴν κέρον.

«Πόππου, εἶπε καὶ πάλιν ὁ κυνηγός, «ἔχεις διαθέσιν;» «Γάου» εἶπεν ὁ Πόππου, καὶ ἔθεσε τὴν εὐρείαν ὀπλὴν τοῦ ποδὸς ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κυρίου του.

«Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν, λοιπὸν, σήμερον, Πόππου;» ἠρώτησε καὶ αὐθὺς ὁ γέρον, καὶ ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πιστοῦ ζώου. «Γάου διατὶ κλαυθμυρίζεις; Θὰ κτυπήσωμεν Ἰνδιάνους, ἔ; Δὲν εἶσαι διατεθειμένος;»

Ὁ Πόππου κατεβίβασε τὸν πόδα του ἀπὸ τὸ γόνυ τοῦ κυρίου του καὶ ἐθεώρησε πρὸς τὴν γῆν ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε διαθέσιν διὰ κυνήγιον Ἰνδιάνων.

«Λοιπὸν, θὰ ζητήσωμεν τὴν μεγάλην ἔλαφον εἰς τὰς ἰτέας; τί λέγει ὁ κύων μου εἰς τούτο;»

Οὐδὲ τούτο ἐράνη εὐχαριστοῦν τὸν Πόππου· ἔξεσε τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὀνύχων του, ὡς ἐν ἀνυπομονησίᾳ διατελῶν, καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἐντελῶς ἤσυχος.

«Λοιπὸν, Πόππου, τότε δὲν γνωρίζω καλλίτερον μέρος, εἰμὴ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς λόφους καὶ νὰ ἴδωμεν, ἐὰν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν καμμίαν δίδελφον.— Δὲν ἔχει ἀσχημὸν κρέας—ἔ;»

Ὁ Πόππου ἐθεώρησε πρὸς στιγμὴν σοβαρώτερον τὸν κύριόν του· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν εἶπέ τι πλέον, ὁ κύων ἐγερεῖς ἐγόγγυσεν ὀργίλως, καὶ ἔπειτα πορευθεὶς εἰς τὴν κλίνην του κατεκλίνθη ἐν κατηφείᾳ.

Ὁ γέρον παρετήρησε τὸν νοήμονα κύνα του μετὰ εὐπροσύνως· ὅτε δὲ οὗτος ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος ν' ἀκούσῃ τι πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπετάθη καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν εἰπὼν·

«Πόππου!»

Ὁ Πόππου δὲν ἤκουσε.

«Πόππου, δὲν ἔχω σκοπὸν διὰ τὴν δίδελφον!» Ὁ κύων ἔστησε τὰ ὠτά του.

«Πόππου, θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν ποταμόν; θὰ κυτάξωμεν, ἐὰν ἡ ἄρκτος ἐπέρασε τὸ ῥεῦμα πάλιν;»

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ κύων ἦτο πλησίον του, θεωρῶν αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ὀφθαλμῶν του ὡς ἐν ἀμφιβολίᾳ.

«Ἠγηγίσεις εἰς τὸ κυνήγιον τῆς ἄρκτου, Πόππου;» εἶπεν ὁ γέρον· ὁ δὲ κύων βαρῶς ἠλακτῆσας ἀνεπήδησεν ἐν ἀρώμῳ χαρᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλειξε τὰς χεῖράς του ἐλολύζων θρηνητικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Ο κ. Μάξ Βαλδστάιν, διευθυντής του στατιστικού τμήματος εν Βιέννη λέγει, εν ἀρχαίᾳ δημοσιευθέντι φυλλαδίῳ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Εὐρώπῃ εἰς ἀνωτέραν τοῦ 90οῦ ἔτους ἡλικίας ἀναβάντων εἶναι 112,821, ἐξ ὧν 60,203 εἰσὶ γυναῖκες. Ἐκ τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 100 ἔτων, εἰσὶ 241 γυναῖκες καὶ 161 ἄνδρες ἐν Ἰταλίᾳ, 229 γυναῖκες καὶ 183 ἐν Αὐστρίᾳ καὶ 256 γυναῖκες καὶ 524 ἄνδρες ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἐν Αὐστρίᾳ εἰσὶ 4,508,359 ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη ἀποτελοῦντες 7.5 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ. Εὐρέθη ὅτι ἡ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀναλογία τῶν γερόντων εἶναι πολὺ ὑπερτέρα παρὰ τοῖς Γερμανοῖς ἢ παρὰ τοῖς Σλάβοις.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Πόσον ὀλίγοι ἐξ ἡμῶν ἀποκτῶμεν τὴν ἐπιστήμην τοῦ βίου ἐὰν μὴ γίνομεν ἱκανῶς ἡλικιωμένοι ὥστε νὰ χάνομεν τὸ ἥμισυ τῶν θελημάτων του! Ἡ ἐπιστήμη τοῦ βίου συνίσταται εἰς τὸ γινῶναι πῶς νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς υγείας ἡμῶν, πῶς νὰ μεταχειρίζωμεθα τοὺς ἀνθρώπους, πῶς νὰ προοδεύωμεν ὅσον πλεόντερον δυναμῆθα, καὶ πῶς νὰ διασχίζωμεν τὴν ὁδὸν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ταῦτα εἰσὶν ὅσα ἕκαστος εἶδει νὰ γινώσκῃ καὶ τὰ ὁποῖα ὀλίγοις γινώσκουσιν. Πῶς νὰ προφυλατῶμεθα ἐξ ἀσθενειῶν, καὶ πῶς ν' ἀναπύσωμεν τὴν ὑγιάν καὶ τὰς δυνάμεις ἡμῶν ὅσον πλεόντερον, πῶς νὰ ποιῶμεν πάντας ὅσους ἐντυχῶμεν φίλους ἡμῶν—πάντα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα πρέπει νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ βίου, τὸ λυπηρὸν δὲ εἶναι ὅτι μόνον ἐκτιμῶμεν τὴν ἀληθῆ ταύτης ἀξίαν ὅταν τὰ ἀνθηρὰ ἔτη τοῦ βίου παρέλθωσιν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἐκ τῶν 185,000 συμπληρωμένων διηρηδρομικῶν γραμμῶν ἐν τῷ κόσμῳ μέχρι τοῦ ἔτους 1878, περὶ τὸ ἥμισυ εἰσὶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Γαλλία κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἶχε 15,000 μιλίων ἀιδηροδρόμων, ἡ δὲ Μεγάλη Βρετανία 17,000 μιλία. Αἱ ἀγγλικαὶ ἀτιμάμαζαι ἔχουσι τὴν μεγίστην ταχύτητα 40 μέχρι 70 μιλία καθ' ὥραν.

* * * Τὸ Λονδίνον ἔχει πληθυσμὸν ἀνερχόμενον εἰς 3,500,000 ἐὰν δὲ προστεθῶσι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν παραστηρίων τότε ἔχομεν σύνολον 4,500,000. Ἡ ἔκτασις τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης εἶναι 122 τετραγωνικῶν μιλίων· ἐπὶ ἕκαστον ὄθεν τετραγωνικοῦ μιλίου ἔχει 29,322 ἀνθρώπους. Καὶ τοῖ δὲ ἴσασαύτῃ ἡ τοῦ πληθυσμοῦ πυκνότης, ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων εἶναι κατὰ πολὺ ἀπρόσθετος τοῦ τῶν γεννήσεων. Οὕτως οἱ μὲν θάνατοι ἀνῆλθον τὸ 1878 εἰς 83,695 καὶ δὲ γεννήσεις εἰς 129,184.

* * * Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κάρρων Σκωτσένη καθ' οὗ νῦν οἱ Ἀγγλοὶ πολεμοῦσιν ἔβρασαν ἐντὸς γύφρας Ἀγγλον αἰχμάλωτον καὶ προσεκάλεσε πάντας τοὺς ὀπλαρχηγούς του νὰ πῶσιν ἐκ τοῦ ζώμοῦ.

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1872 μέχρι τοῦ 1879 ὁ ἀγγλικὸς ἄχρονος ἔσχε 21 μηνύσεις ἐπὶ λιβελλογραφίᾳ. Ἐδαπάνησε πρὸς ὑπεράσπισιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων 5,000 λίρ.

σπερλίνας, καταδικάσθη δὲ εἰς ἔξοδον τῆς ἀμελήτου εἰς 3,200 λίρ, σπερλίνας. Εἰς τοὺς μηνύτας ἐπλήρωσε μόνον 130 λίρας ἀποζημιώσεις. Ἡ εἰς τὰ ἔξοδα καταδικῆ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα.

* * * Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀπυθύνει ἐγκυκλίον εἰς τὰς διαφόρους κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης παρακαλοῦσα αὐτάς ν' ἀποτρέπωσι πᾶσαν ἐνεργεσίαν τῶν Μορμόνων εἰς τὰς χώρας αὐτῶν πρὸς ἀποσπαστικὰν καθ' ὅσον, λέγει, οἱ οὕτω προσηλυτιζόμενοι κωλύονται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐν τῇ Ἀλιευρᾷ Λίμνῃ νὰ ζῶσιν ἐν πολυγαμίᾳ.

* * * Περὶ τοὺς 60,006 Ἰνδοὺς ἀπέριψαν τὴν εἰδωλολατρσίαν καὶ ἠσπασθήσαν τὸν χριστιανισμόν κατὰ τὸ ἔτος 1878. Ὄργανίσθησαν 28 ἐπι χριστιανικῆ Ἐκκλησίᾳ ἔχουσαι 2209 μέλη· πρὸς τοῦτοις προσετέθησαν περὶ τὰ 432 μέλη τῶ ἐνεστῶτος ἔτους.

* * * Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει λίαν ἰσχυράν ἐν Τοκίῳ τῆς Ἰαπωνίας, ἱεραποστολὴν ἴσως, λέγεται, ὅτι διανέμει περισσώτερη ἀντίτυπα τῶν Ἀγίων Γραφῶν παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἱεραποστολὴν καὶ ὁμοίως, παρ' ἡμῖν, ὑπάρχουσι τινες ἱερωμένοι τε καὶ μὴ, οἵτινες ἐμποδίζουσι τὴν κυκλοφορίαν μεταξὺ τοῦ ἐν Ἑλλάδι λαοῦ.

* * * Ἐν Ρωσίᾳ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σμόλσκη ἐν τινι δάσει μεταξὺ Σμόλσκι καὶ Βόρσκ 100 χωρικοὶ καταγίνονται εἰς εὐρεσίαν τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἰβάν τοῦ Φαβερῦ, τεθαμμένου ἐκεῖ κατ' ἀρχαίον χειρόγραφον. Δύο χρυσὰ πέταλα ἵππων εὐρέθησαν, ἀλλὰ χρυσοὺς σταυροὺς ζυγίων 33 χιλιόγραμμα καὶ σάκκοι πλήρεις νομισμάτων ἀξίας 49,000,000 ρουβλίων πρέπει ἀκόμη νὰ εὐρεθῶσιν.

Ἄδεια Ἀντίγραφου

Γαστήρ—Ἀστὴρ
Ἐλευσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Θεοφ. Κ. Μάρκοπουλιώτης, Γ. Ξ. Παρῶς (Ἀθηνῶν), Γεώργιος Ε. Μαυρογορδάτος (Σύρου), Θεόδωρος Ζούγκος (ἐξ Ἠπείρου), Παναγ. Στεφανίδης (Σμύρνης), ἐμμέτρως δὲ ὁ κ. Ἀπόστολος Μ. Κομμαριανός.
Ἄν ἦθελες γαστέρα σου φιλε νὰ ἐπαινέσης, δὲν ἐπρεπεῖν ὡς αἰνίγμα αὐτὴν διὰ νὰ θέσης.
Ἴνα μὴ ὀβριανοθῶ τὴν νύκτα μετ' ἀστέρια, καὶ ν' ἀπορῶν τὴν λύσιν πρὸς μετὰ τὰ δευμένα χέρια.
Πράγμα ὠρῶτον ἔπραξαν νὰ παύνηται τὴν γαστέραν· Διότι σχῆμα ὁμοίον ἔχει μετὸν ἀστέρα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΛΥΣΣΕΩΣ, διηγημέναι εἰς παιδας μετὰ εἰκονογραφῶν ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Γκλάνα, μέρος 2. Ἐν Ἀθήναις 1879. 8ον σελ. 140. Τιμὴ δρ. γ. 2.

— ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ τοῦ Edward Damiron, ἥτοι ἡ περιήγησις αὐτοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀφρικῇ. Πρωτότυπον μετὰ εἰκονογραφῶν, ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Σ. Πετροπούλου. Τύποις «Ἀθηναϊκῶν», 16ον, σελ. 48, τιμὴ 1/2 φράγκου. Τὸ βιβλίον ταῦτο διακρινόμενον ἐπὶ τῇ εὐλίπτῳ καὶ καλῇ αὐτοῦ γλώσσῃ καὶ τῷ ρωμαϊτικῶν ὄροι, συνιστῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ κοινοῦ.

ΓΡΙΦΟΣ 2.



Δ. Ρωμαϊδης.